

ภavnารักษาโรคมะเร็ง

พินเอก วิโรจน์ ทสยัณไชย

R4003

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ ข้าพเจ้ารับราชการเป็นอนุศาสนาจารย์กองทัพภาคที่ ๒ ค่ายสุรนารี จังหวัดนครราชสีมาได้ป่วยเป็นโรคทางเดินปัสสาวะ จึงไปรับการรักษาตัวที่ รพ.ค่ายสุรนารี หมอรับตัวไว้รักษาในโรงพยาบาล และในระหว่างที่อยู่ในโรงพยาบาลนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ามิก้อนเนื้อแ่งเป็นไตแข็งอยู่ใต้ใบหูด้านขวา เมื่อเห็นว่อาการโรคทางเดินปัสสาวะทุเลาแล้ว จึงได้ขอร้องให้หมอช่วยทำการผ่าตัดออกให้ โดยที่ตัวเองและหมอก็กไม่ทราบว่เป็นโรคอะไร

พินโท นายแพทย์วณิซ จึงได้ทำการผ่าตัดและได้จัดส่งก้อนเนื้อนั้นไปให้โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ ทำการตรวจอีกคร้งว่เป็นโรคอะไร ครั้นต่อมาทาง รพ.พระมงกุฎฯ ได้แจ้งว่ ก้อนเนื้อนั้นมีเชื้อมะเร็งในต่อมน้ำเหลือง ข้าพเจ้าจึงถูกส่งตัวมาโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ ด่วน เพื่อรับการรักษาค่ ทางโรงพยาบาลได้รับทำการผ่าตัดส่วนที่สุตบริเวณที่ใต้ใบหูอีกคร้งหนึ่ง ใต้อยู่ รพ.พระมงกุฎฯ ๒ เดือน ก็ได้ออกจากโรงพยาบาล โดยได้รับการฉายแสง ๑๐ คร้ง

อยู่ต่อมาอีก ๒ ปี คือในปี พ.ศ. ๑๕๒๖ ข้าพเจ้าย้ายมารับราชการที่กองทัพภาคที่ ๑ ใบหูด้านขวาของข้าพเจ้าก็เปื่อยมีเลือดและน้ำเหลืองไหลออกมา และมีอาการคันอย่างย้ง แสดงว่โรคมะเร็งได้กำเริบขึ้นม่ออีก ผ่าตัดถึง ๒ คร้งแล้วก็ย้งไม่หาย หมอที่กองทัพภาคที่ ๑ ได้แนะนำให้เข้า รพ.ด่วนที่สุด อาจารย์สมใจ กอรูปสิริพัฒน์ บุตรสาวของข้าพเจ้า ได้พาไปยังโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ เพื่อรับการรักษาค่ เมื่อไปถึงโรงพยาบาล ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่ ที่ใต้ใบหูของข้าพเจ้านั้น ไม่มีส่วนใดที่จะให้ผ่าตัดอีกแล้ว ผ่าอีกทีก็ต้งตัดใบหูทิ้ง ถ้ามันจะหายเพราะการผ่าตัด มันก็คงจะหายไปแล้ว หากเข้าไปโรงพยาบาลอีก ก็มีแต่จะตายกับตายลูกเดียว เพราะมะเร็งไม่เคยไว้ชีวิตใคร

ข้าพเจ้าคิดว่า ไหน ๆ จะตายก็ไปตายที่วัดดีกว่า ขณะนั้นทางกองอนุศาสนาจารย์ กำลังจัดส่งอนุศาสนาจารย์ระดับยศพินโทลงไป ให้ไปฝึกกรรมฐานรุ่นแรกกับพระครูภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อจรัญ) วัดอัมพวัน อำเภอพรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ที่จะต้งไปฝึกกรรมฐาน แต่ก็ได้ตกลงใจสมัครไปฝึกกรรมฐานร่วมกับคณะด้วย เพื่อรักษาโรคมะเร็งที่กำลังคุกคามอยู่

เมื่อไปถึงวัดอัมพวัน หลวงพ่อเห็นว่าข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคมะเร็ง จึงจัดกุฏิที่พักรักษาเป็นพิเศษ ไม่ต้องพักรวมกันหมู่คณะ อยู่คนเดียวเป็นกุฏิหลังเล็ก ๆ ด้านท้ายวัด และได้เริ่มทำการฝึกกรรมฐานในวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๒๖ เวลา ๑๓.๓๐ น. กิจเบื้องต้นในการฝึกกรรมฐานคือ

๑. สมาทานศีล ๘ ร่วมกับคณะอนุศาสนาจารย์ที่ร่วมการฝึก
๒. ตั้งจิตอธิษฐานขอให้เห็นธรรม ที่ควรรู้ควรเห็นตามสมควรแก่การปฏิบัติ
๓. ตั้งจิตอธิษฐานถ่อมมังสวิรัตติ (กินเจ) ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ ซึ่งทางวัดรับทำอาหารเจสำหรับผู้ต้องการทานอาหารเจ

เนื่องจากตนมีโรคร้ายเบียดเบียนคือ โรคมะเร็ง ขณะเข้าปฏิบัติกรรมฐานมีแผลที่บริเวณหูด้านขวา มีน้ำเหลืองน้ำหนองและเลือดที่ซ้ําเลือดซ้ําหนองไหลออกตลอดเวลา บางครั้งเอาแก้วมารองรับเลือดที่ไหลออกมา ซึ่งหยุดตั้ง ๆ เลือดไหลออกมาจนเต็มแก้ว มีอาการปวดแผลมาก จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานด้วยบุญบารมีที่ได้ทำมาในอดีตและกุศลกรรม คือการภาวนาที่จะได้บำเพ็ญต่อไปนี้ จงดลบันดาลขอให้ตัวเองหายจากโรคร้ายไข้เจ็บที่กำลังเป็นอยู่ด้วย

ข้าพเจ้าและคณะได้ทำการฝึกกรรมฐานตามตารางที่ท่านกำหนดให้ เริ่มตั้งแต่เวลา ๐๔.๓๐ น. จนกระทั่งถึง ๒๔.๐๐ น. ทุก ๆ วัน มีการเดินจงกรม สวดมนต์ แผ่เมตตา นั่งสมาธิ ฟังธรรม ฟังการบรรยายธรรมจากหลวงพ่อสลับกันไป ตลอด ๑ วัน ๑ คืน

ผลปรากฏทางร่างกาย

ในวันรุ่งขึ้น คือวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๒๖ ข้าพเจ้ารู้สึกเบาเนื้อเบาตัว อาการปวดตามข้อตามร่างกายหายไป รู้สึกมีอาการปวดหน่วง ๆ ที่ขาเหนือหัวเข่าด้านซ้าย จึงเปิดกางเกงที่คลุมอยู่ดู รู้สึกตกใจมาก เพราะมีเลือดสีดำไหลไปรวมกันอยู่ในบริเวณขาเหนือข้อพับหัวเข่า มีบริเวณที่เป็นเลือดสีดำคั่งอยู่ประมาณเท่าฝ่ามือ เป็นโลหิตสีดำอย่างดินหม้อน้ำเกลียวมาก จากการปวดหนักหน่วงตามขาด้านซ้ายบริเวณที่เลือดคั่งอยู่ จึงได้มาราบเรียนให้หลวงพ่อบรรพาศน์และเปิดขาให้หลวงพ่อดู รวมทั้งเพื่อนอนุศาสนาจารย์ก็ได้ดูด้วย หลวงพ่อบรรพาศน์แล้วก็บอกว่า “โรคหยุด” โรคจะหาย คือโรคที่อยู่ในร่างกายเราเนี่ย มันไหลไปรวมกันอยู่ในที่เดียว คือ ในที่เราเห็นนั้น ต่อไปอาการที่ดำนั้นก็หายไปเอง แต่ต้องทาน้ำมันกนิยาช่วย หลวงพ่อก็ไปจัดน้ำมันมนต์และจัดยามาให้ทาน

หลังจากทานยาเม็ดที่หลวงพ่อกำลังให้แล้ว มีอาการมีก้อนเนื้อเล็ก ๆ ผุดขึ้นตามร่างกายทั่วไป มีอาการคันมาก เมื่อก้อนเนื้อผุดเป็นผื่นขึ้นมาแล้วแตก มีน้ำเหลืองไหลออกเล็กน้อยแล้วก็แห้งหายไปและหายคัน อาการเป็นอยู่อย่างนี้ จนถึงวันเสร็จสิ้นการฝึกกรรมฐาน อาการที่ว่านี้จึงทุเลา และอาการปวดแผลนั้นก็ทุเลาหายไป สำหรับบริเวณที่เหลือไปค้างอยู่ที่เหนือหัวเข่านั้น ต่อมาก็มี น้ำเหลืองไหลซึมออกมาตามเส้นที่ใต้ข้อพับหัวเข่า โดยที่ไม่มีแผล แต่การมีน้ำเหลืองไหลออกมามาก จนขากางเกงเปียก เพราะน้ำเหลืองไหลออกมามาก ไหลอยู่หลายวันหายไปเอง แผลที่หูก็พลอยแห้งหายไปด้วย และก็หายมาจนกระทั่งทุกวันนี้ นับว่าข้าพเจ้ารอดตายจากโรคมะเร็งได้อย่างประหลาดมหัศจรรย์ เพราะบารมีหลวงพ่อบำรุงชีวิตให้ใหม่

ผลปรากฏทางจิตใจ

การฝึกจิตในวันที่ ๑๒-๑๓ กันยายน ๒๕๒๖ มีทุกขเวทนา อารมณ์ร้ายมาก นอกจากนั้นจิตยังติดการภาวนาแบบ “พุทโธ” ที่ตนเคยปฏิบัติเป็นประจำ

ในวันที่ ๑๔-๑๕ กันยายน ๒๕๒๖ เดินจงกรมดีขึ้น การนั่งสมาธิคล้ายคนเอาเข็มมาแทงตัวจนสะดุ้ง และมีอาการคล้ายมดไต่ไปตามตัว จนต้องเอามือจับออกแต่ก็ไม่มีอะไร

ในวันที่ ๑๖-๑๗ กันยายน ๒๕๒๖ ทุกขเวทนาน้อยลง จิตตั้งเข้าสู่ความสงบดี มีการการวูบลงเหมือนตกเหว มองเห็นตัวเองเห็นท้องตัวเองพองขึ้นยุบลง เวลาจิตเคลื่อนออกจากสมาธิออกตามเวลาที่ได้กำหนดไว้ตรงเวลาทุกครั้ง และอาการที่จิตถอนออกจากสมาธินั้น เหมือนสิ่งที่ยกน้ำอยู่แล้วลอยขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนไม่ได้ตั้งใจ แต่เมื่อดูเวลาก็ปรากฏว่าตรงกับเวลาที่ตนตั้งใจไว้ว่าจะออกก่อนนั่งสมาธิ

วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๒๖ เป็นวันที่ครบกำหนดการฝึกกรรมฐาน และจะออกจากกรรมฐาน วันนั้นเวลา ๐๕.๓๐ น. ข้าพเจ้าได้ไหว้พระสวดมนต์ แผ่เมตตาแผ่ส่วนกุศล ณ กุฏิที่พักให้แก่บิดา มารดา บุตร ภริยา ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ และผู้รู้จักคุ้นเคยเคารพนับถือที่ล่วงลับไปแล้ว โดยระบุชื่อทุกคนที่แผ่ส่วนกุศลให้ เมื่อแผ่ส่วนกุศลระบุชื่อ “พระธรรมนิเทศทวยหาญ” หัวหน้าอนุศาสนจารย์คนแรก ได้เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นกับตนเอง คือ

ตัวเองรู้สึกมีอาการขนลุกขนพอง ตื่นตันใจ น้ำตาไหลพรากสะอื้นขึ้นเองเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงกับร้องไห้ โดยมีอาการเป็นไปเองตัวเองบังคับตัวเองไม่ได้ แล้วตนเองก็เปล่งวาจาขึ้นมาด้วยเสียงอันดังว่า “ทุกข์ทรมานมานานแล้ว ฟังจะหมดเวรหมด

ทุกขั้ววันนี้ ขอขอบใจที่แผ่ส่วนกุศลให้” แล้วตนเองก็พับหมอบลงไปที่ยมมอ หมอบ
อยู่นานจึงมีอาการเข้าสู่ภาวะปกติ และแล้วก็ได้ลุกขึ้นแผ่ส่วนกุศลให้บุคคลอื่นต่อไป

เรื่องนี้ ได้เล่าอาการที่ปรากฏให้หลวงพ่พระภิกษุภาวนาวินัยคุณุทร ทานบอ
ก ว่า ที่เราแผ่ส่วนกุศลไปให้มัน แสดงว่าคนที่เราแผ่ส่วนกุศลไปให้เขาได้รับส่วน
บุญ และตัวเราเองก็จะหมดเวรหมดกรรมหมดทุกขั้วร้อนเสียที และในวันที่ ๑๘
กันยายน ๒๕๒๖ เป็นวันที่เราออกจากกรรมฐาน สมาทานศีล ๕ ทำบุญร่วมกัน ถวาย
ผ้าป่า และได้กราบลาหลวงพ่อกลับต้นสังกัด

สำหรับข้าพเจ้านั้น ก็รอดตายมาเพราะการภาวนาที่วัดอัมพวัน โดยหลวงพ่
เป็นผู้ฝึกกรรมฐานให้เมื่อกลับจากฝึกกรรมฐาน ตนเองก็สามารถมาทำงานที่กองทัพ
ภาคที่ ๑ ได้ตามปกติ ไม่ต้องมีการลางานและเข้าโรงพยาบาลกันอีก **เหตุที่เป็นแผล
เน่าเปื่อยก็หายไป** ใครที่เห็นหูข้าพเจ้าเปื่อยและหายได้ ต่างก็อัศจรรย์กันทุกคน เมื่อ
วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๓๓ นี้ ข้าพเจ้าได้ไปงานสมโภชปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต
กิตติมศักดิ์ของพระราชสีมาภรณ์ เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา ณ วัดพรหมราช อ.ปัก
ธงชัย พระศรีธรรมมาภรณ์รองเจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา ได้มาขอจับดูหูของข้าพเจ้า
ว่าหูของข้าพเจ้าหายจริง ๆ หรือ

คนที่เป็นมะเร็งในระยะแรกนั้น อาจจะรักษาโดยวิธีผ่าตัดได้ แต่สำหรับผู้ที่เป็
นมะเร็งมากแล้วนั้น ยากที่จะรักษาให้หายขาดได้ มีตายกับตายลูกเดียว **คุณไพเราะ
ทสยันไชย** ภริยาของข้าพเจ้าเป็นโรคมะเร็งที่หลังข้าพเจ้า ก็ตายเพราะ
โรคมะเร็ง หลังจากที่รู้ว่าเป็นมะเร็งเพียง ๒ เดือน พันโทวณิชช ซึ่งเป็นนายแพทย์
ผ่าตัดข้าพเจ้าที่ รพ.ค่ายสุรนารีนั้น ก็ตายเพราะโรคมะเร็ง สำหรับข้าพเจ้าที่รอดตาย
มาได้จนถึงขณะนี้ เพราะบารมีของหลวงพ่พระภิกษุภาวนาวินัยคุณุทรโดยแท้ มีชีวิต
เหมือนตายแล้วเกิดใหม่ และก็ดูเหมือนจะเกิดใหม่จริง ๆ เพราะตั้งแต่ข้าพเจ้าไป
ภาวนารักษาโรคมะเร็งที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้าก็ถือมังสวิรัต ไม่กินเนื้อสัตว์ตั้งแต่
บัดนั้น ชีวิตเลือดเนื้อของข้าพเจ้าในขณะนี้ จึงเป็ชีวิตใหม่เลือดเนื้อใหม่
ไม่ใช่เลือดเนื้อที่ปนด้วยเนื้อสัตว์

เรื่องญาณของหลวงพ่พระภิกษุภาวนาวินัยคุณุทร

ข้าพเจ้าได้เห็นอภินิหารเกี่ยวกับญาณของหลวงพ่มาแล้ว คือการทราบสิ่ง
ต่าง ๆ เมื่อภริยาของข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคมะเร็ง นอนป่วยอยู่โรงพยาบาลพระมงกุฎฯ
ข้าพเจ้าไปเรียนถามท่านว่าจะรอดไหม ท่านก็บอกว่าจะไม่รอด แล้วก็ไม่ได้จริง ๆ

ข้าพเจ้าได้เริ่มหาทุนเพื่อสร้างอุโบสถเจดีย์ที่วัดป่าศรีโพธิ์โรจน์ ได้เริ่มหาทุนในวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของข้าพเจ้า ที่วัดป่าสาละวันเป็นแห่งแรก ในวันบูรพาจารย์ ได้เงิน ๗,๙๐๐ บาท

ต่อมาในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยพระครูสนิท โกลโล เจ้าอาวาสวัดคลองเตยมีพระติดตามอีก ๑ รูป คฤหัสถ์ ๘ คน ได้เดินทางไปถวายสักการะพระพุทธรชินราช จังหวัดพิษณุโลก และจะเดินทางต่อไปยังวัดญาณสังวราราม จังหวัดชลบุรี ได้ไปแวะพักที่วัดอัมพวัน ๑ คืน

พวกเราไปถึงวัดอัมพวันประมาณ ๓ ทุ่ม ได้เข้าไปกราบหลวงพ่อก่อนเพื่อขอขบารมีพักด้วย เมื่อเห็นหน้าข้าพเจ้า หลวงพ่อกำหนดปรารภขึ้นว่า จะสร้างอุโบสถในที่ดินที่ถวายอาจารย์ผืนไร่ใหม่ ข้าพเจ้าก็งง เพราะยังไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ท่านทราบมาก่อน ท่านรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร และหลวงพ่อก็ตอบต่อไปอีกว่า อาตมาจะขอร่วมทำบุญสร้างอุโบสถด้วยได้ไหม ท่านบอกว่า ท่านรู้เรื่องข้าพเจ้าและคณะจะมาหาท่านตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว เมื่อวานนี้ก็พูดปรารภถึงอยู่ และ เงินที่จะขอทำบุญรวมก็ได้จัดใส่ซองเตรียมไว้ให้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว

ข้าพเจ้ารู้สึกขนลุกขนชัน ปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง เรียนท่านว่าเป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ ที่หลวงพ่อกำลังร่วมทำบุญด้วย ซึ่งกระผมไม่ได้คาดคิดมาก่อน เป็นบุญหล่นทับลงมาให้เองโดยไม่คาดฝัน และในที่สุดหลวงพ่อก็ได้ขึ้นไปบนกุฏิหน้าช่องที่ใส่เงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท มามอบให้แก่ข้าพเจ้าท่านกลางศิษยานุศิษย์ของท่านเป็นจำนวนมาก และต่อหน้าคณะของข้าพเจ้าที่ไปด้วยกันทุกคน ท่านบอกว่าเงินที่บริจาคนี้ ถือเป็นกองทุนสร้างอุโบสถ เมื่อท่านได้ก่อตั้งเป็นกองทุนให้แล้ว ก็จะมีผู้มาต่อทุนตาม จะทำให้การก่อสร้างอุโบสถเจดีย์สำเร็จเร็วขึ้น และในโอกาสเดียวกันนั้น ก็มีศิษย์ของหลวงพ่อกำลังอยู่ในที่นั้น บริจาคต่อทุนให้อีก ๓,๓๐๐ บาท (สามพันสามร้อยบาทถ้วน)

พระเดชพระคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ ท่านมีญาณรูล่วงหน้าทั้งข้าพเจ้าและคณะจะไปหาท่าน ท่านรู้ว่าข้าพเจ้ากำลังหาทุนเริ่มสร้างอุโบสถ ท่านได้เตรียมเงินใส่ซองไว้ล่วงหน้าขอร่วมทำบุญด้วย และยิ่งกว่านั้น ท่านยังบอกข้าพเจ้าและทุก ๆ คนในที่นั้นว่า การที่ข้าพเจ้าได้ริเริ่มสร้างอุโบสถครั้งนี้ หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต หลวงปู่ฝั้น อาจาโร ซึ่งได้ทิ้งขันธ์ไปนานแล้วนั้น ก็ทราบเรื่องราวที่ข้าพเจ้าจะสร้างอุโบสถเป็นอย่างดี และได้อนุโมทนาให้ศีลให้พรแล้ว

แสดงว่าหลวงพ่สามารถที่จะติดต่อกับผู้ที่ล่วงลับไปสู่ปรโลกได้ด้วยญาณ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากที่พระเดชพระคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ ได้มอบทุนการสร้างอุโบสถเจดีย์ให้แล้ว เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๒ ต่อมาก่อนการจัดงานวางศิลาฤกษ์อุโบสถเจดีย์ ก็มีผู้บริจาคเงินต่อทุนให้เรื่อย ๆ ได้ยอดเงินบริจาคก่อนงานแสนบาทเศษ และเมื่อจัดงานวางศิลาฤกษ์ ก็ได้รับเงินบริจาคมากมายนำอัครรรย์ ทั้ง ๆ ที่เป็นการจัดงานในชนบท ได้เงินบริจาค ๓๓๕,๓๘๐ บาท ได้มีผู้จองพระประธานหน้าตัก ๓ ศอก ราคาไม่น้อยกว่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท และมีผู้นำพระประธานขนาดหน้าตัก ๒ ศอกใส่รถยนต์มาถวายในพิธีโดยไม่คาดฝัน

เหตุอัครรรย์ในวันประกอบพิธีในวันวางศิลาฤกษ์อุโบสถเจดีย์นั้นคือ ไม่เคยมีฝนตกมาร่วม ๒ เดือนแล้ว อากาศร้อนอบอ้าวตลอดทั้งวัน จนต้องไปหารถน้ำนำน้ำมาฉีดบริเวณงานเพราะมีฝุ่นมาก ครึ่งถึงวันงานคือวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๓๓ ตรงกับวันอาทิตย์ขึ้น ๙ ค่ำ วันนั้นทั้งวันอากาศเย็นไม่มีแสงแดดเลย พอถึงเวลา ๑๓.๐๐ น. ฝนก็เริ่มโปรยลงมาพอชุ่มเย็น และโปรยมาตลอดจนกระทั่งถึงเวลา ๑๕.๑๓ น. วางศิลาฤกษ์เสร็จ ฝนก็หยุดโปรยและมีแสงแดดส่องขึ้นมา อย่างนำอัครรรย์

เหตุอัครรรย์อีกประการหนึ่งก็คือว่า อุโบสถเจดีย์นี้เป็น “รูปองค์เจดีย์” คือเจดีย์ ๑๓ องค์ กว้างและสูง ๑๓ เมตร พระเดชพระคุณเจ้าคุณราชพิศาลสุธีประธานสร้างอุโบสถบอกว่า พระเจริญชัยมงคลคาถาเวลาวางศิลาฤกษ์นั้น ให้นิมนต์พระทุกรูปที่อยู่ในวัดขึ้นนั่งเจริญชัยมงคลคาถา เมื่อใกล้ถึงเวลาประกอบพิธี ข้าพเจ้าได้ประกาศทางเครื่องขยายเสียง อาราธนาพระทุกรูปเจริญชัยมงคลคาถา ปรากฏว่ามีพระจำนวน ๑๓ รูป ขึ้นเจริญชัยมงคลคาถานำอัครรรย์และในงานนี้ ข้าพเจ้าได้สร้างพระพุทธรชินราชจำลอง ภายในองค์พระบรรจุพระบรมสารีริกธาตุมองแก่ผู้ร่วมทำบุญตั้งแต่ ๕๐๐ บาทขึ้นไป สร้างจำนวน ๑,๒๑๒ องค์ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ นำไปถวายให้พระภาวนาพิศาลเถร (หลวงพ่พุทธ ฐานิโย) วันป่าสาละวันหนึ่งปรกแผ่เมตตาคจิตให้ พอรุ่งขึ้นวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๒ เป็นวันหวยออก เลขท้ายลอตเตอรี่งวดนั้นออกเลย ๑๓ พอดี นี่ก็นำอัครรรย์ส่วนหนึ่ง

ครับ ทั้งหมดที่ผมเล่ามานี้ ขอถวายบูชาพระคุณของหลวงพ่อกับที่ให้ความเมตตากระผมทุกอย่าง ช่วยชุบชีวิตใหม่ให้และให้การอุปถัมภ์สร้างอุโบสถเจดีย์

บันทึกของหลวงพ่อ

พ.อ.วิโรจน์ อนุศาสน์กองทัพภาค ๒ เป็นมะเร็งที่คอ ภรรยาท่านก็มีสุขภาพดี น่าสงสารพันเอกวิโรจน์ มีน้ำเหลืองไหลปวดมากเป็นโรคมะเร็งที่คอ คนอื่นก็ว่าหมอบอกแล้วว่าต้องตายปีนี้ แต่พันเอกวิโรจน์ ท่านเป็นชายใจแข็งมีสมาธิ ภาวนาบ้างตามสมควรไม่มากนัก ใจแข็งบอก “หลวงพ่อกผมคงต้องตายก่อนภรรยา ผมผ่ามา ๒ หนแล้ว” อาตมาก็มาตาคูคุณวิโรจน์ ว่าคงจะไม่รอด แต่ดูไปดูมาสติบอกว่ายเมื่อยตายก่อนเมื่อยสุขภาพดีชายของหลาย ๆ อย่างบ้านอยู่ปึกธงชัย คิดว่าเมื่อยต้องตายก่อนก็มาดูว่าจะจริงหรือเปล่า

ต่อมาพันเอกวิโรจน์ปวดหนัก ก็นึกถึงอาตมาว่าเคยให้มาช่วยบรรยาย ก็เตรียมกระเป๋าหน้าดำมาที่นี่ มาอบรมระดับอนุศาสนาจารย์ รุ่นที่ ๑ มะเร็งนี้ น้ำเหลืองไหลเหม็นคาว บอกว่า “ผมขอมาตายกับหลวงพ่อนะ” ก็ให้แยกไปอยู่ที่กุฏิ อาตมาแนะนำให้กินเจเสียจะจัดการให้ อาตมาก็ให้ยาไปซง ต้นลูกใต้ใบกับต้นไผ่ราบ ๒ อย่างนี้เท่านั้น แล้วก็นั่งชั่วโมงเดินชั่วโมง แยกจากกลุ่มไปเสีย นอกนั้น อนุศาสนาจารย์ก็อยู่รวมกัน เสร็จแล้วก็โหสิกรรม ญาติโยมจำเทคนิควิธีการไว้ ถ้าไม่โหสิกรรม เมตตาไม่ออก จิตใจยังเคียดแค้นเขาอยู่ พฤติกรรมแสดงออกไม่ถูกต้อง แล้วกรวดน้ำจะไม่ค่อยถึงโดยจิตใจเจ้าของบอกกับพันเอกวิโรจน์ให้กระทำตาม หลังจากนั่งเสร็จแล้วดังนี้

ประการแรก ขอโหสิกรรมไม่โกรธใคร ไม่เคืองใคร

ประการที่ ๒ ขออุทิศส่วนกุศลที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาให้เจ้ากรรมนายเวร บิดามารดาเป็นต้น พร้อมด้วยครูบาอาจารย์ พร้อมด้วยอนุศาสนาจารย์ที่ล่วงลับไปแล้วอยู่สัมปรายภพ จงมาปรารภรับส่วนกุศลที่ข้าพเจ้า ณ บัดนี้ แล้วไม่ต้องไปหมายว่าให้โรคหาย **ตั้งจิตอธิษฐานว่า ตายเป็นตาย ก็ขอตายที่วัดอัมพวัน**

ทำมาได้ ๓ วัน พร้อมกับที่ประกอบยาซงกับน้ำให้กินอยู่ต่างน้ำชาแล้วให้กินเจ ในที่สุดก็เห็นเจ้ากรรมนายเวร ขอโหสิเรื่องเวรเรื่องกรรมก็เห็นได้ชัด ขอโหสิกรรมไปตามวิธีนี้ ในที่สุด โรคมะเร็งที่น้ำเหลืองไหลเหม็นคาวกลับยุบหาย มาเกิดที่ขา ขาเกิดเป็นแผล น้ำเหลืองไหลอย่างเหม็นคาวที่สุด ที่นี้หายได้ พร้อมกับ

กินยาที่ซิงกินต่างน้ำชา จนบัดนี้หายแล้ว พอกลับไป พันเอกวิโรจน์ก็ย้ายจากกองทัพภาคที่ ๒ มาอยู่ภาคที่ ๑

ในที่สุดภรรยาถึงแก่กรรมตามที่อาตมาได้ล่วงรู้ในใจว่าภรรยาต้องตายก่อน สติบอก จัดงานศพภรรยาเรียบร้อย

ดังนั้น ขอให้ญาติโยมตั้งสติ สติตัวนี้เป็นตัวปัญญาที่บอกเราทีละอย่าง แต่เราไม่สนใจกับมันเลย เราจึงไม่รู้เรื่องอะไร กรมประชาสัมพันธ์เขาบอกเราทุกวัน แต่เราไม่ฟัง เราจึงพลาดผิดตลอดเวลา เป็นผลงานหลาย ๆ อย่าง วันเวลาที่ล่วงเลยไปแล้ว ชีวิตคือเวลานั้น มันมีค่าเหลือเกิน ลมหายใจเข้าออกมันบอกระยะของชีวิตที่ พระพุทธเจ้าบอกว่าสิ่งที่รู้ไม่ได้ ๕ ประการคือ

ประการที่ ๑ ชีวิตไม่แน่นอน ใครจะรู้ได้ชีวิตของเรา

ประการที่ ๒ รองลงไปนั้น ท่านก็บอกชัดอีก บอกว่าโรคภัยไข้เจ็บจะเกิดขึ้นกับเราเมื่อไรก็ไม่รู้ไม่ได้

ประการที่ ๓ กาละ ความตายจะมาถึงแก่เราในวันพรุ่งนี้หรือคืนนี้ รู้ไม่ได้เลย อย่าประมาทให้เจริญสติปฏิฐาน ๔ ท่านบอกอย่างนี้

ประการที่ ๔ สถานที่ตายเราจะทอดร่างลงในท้องน้ำ หรือกลางถนนหนทาง เราไม่รู้ไม่ได้เหมือนกัน

ประการที่ ๕ ออกจากบ้านนี้จะไปบ้านใคร ตายแล้วจะไปเกิดในนรกหรือสวรรค์ จะไปเกิดที่บ้านใครเล่า มีความสำคัญประการใดที่เราไม่รู้ไม่ได้

รีบเจริญสติเสีย พอเจริญไปเต็มที่แล้ว สติจะบอกได้ทุกระยะ อาตมาจึงรู้ว่าต้องใช้เวรใช้กรรมเขา รู้ล่วงหน้าที่ผ่านมาไปแล้ว สติย้อนกลับคืนกลับบอกกฎแห่งกรรมให้เราได้